

RO Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Milana Deáka a JUDr. Oľgy Trnkovej v právnej veci žalobcu **Ing. F.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného Mgr. M., advokátom v B.. X., proti žalovanej **M.**, bývajúcej v P. C., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Š., advokátom v B. **o obnovu konania**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8 C 165/00, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2003 sp. zn. 7 Co 67/03, takto

. r o z h o d o l :

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **z a m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II uznesením zo 7. apríla 2003 č.k. 8 C 165/00 – 49a zamietol návrh na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 123/92, posúdiac tento návrh žalobcu ako nedôvodný. Na odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobcom predložená listina – rozhodnutie Štátneho notárstva v Bratislave sp. zn. D 1678/58, ktorým bolo prejednané dedičstvo po poručiťom J., nespĺňa základné náležitosti rozhodnutia, nebola opatrená odtlačkom pečiatky a doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti. Ďalej uviedol, že v konaní o neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorého obnovu žalobca navrhol, sa

súd otázkou vlastníckeho práva M. (žalovanej) zaoberal, pričom vychádzal z právoplatného rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 2 sp. zn. D 338/92. Napokon uviedol, že ak žalobca namieta spornosť vlastníckeho práva žalovanej k predmetnej nehnuteľnosti, je potrebné, aby sa v samostatnom konaní domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, čo by bolo zjavne nad rámec konania o neplatnosť kúpnej zmluvy. Náhradu trov konania súd žalovanej, hoci mala vo veci plný procesný úspech (§ 142 ods. 1 O.s.p.), nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy konania nevznikli.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu uznesením z 31. októbra 2003 sp. zn. 7 Co 67/03 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Rozhodol tak po zistení, že dôvody žalobcu, ktoré dokladoval listinou označenou ako opis uznesenia sp. zn. D1678/58, neobstoja, lebo táto listina nebola v čase podania návrhu dokladom (nebolo z nej zrejmé, kto opis vykonal, dátum vyhotovenia opisu a pečiatka štátneho notárstva). Ďalej uviedol, že tento doklad (uznesenie sp. zn. D 1678/58) sa v spise nachádza vo fotokópii (č.l. 47-48) - do spisu ho založil právny zástupca žalovanej a ním okrem ďalších pripojených dokladov (č.l. 43-46) vyvracia neodôvodnené tvrdenia žalobcu. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil odvolací súd aplikáciou § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., vychádzajúc zo zistenia, že úspešnej žalovanej trovy v tomto konaní nevznikli.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 11. júna 2004 sp. zn. 2 Cdo 71/2004 odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 4 prvá veta O.s.p. dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2003 sp. zn. 7 Co 67/03. Žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. Pri skúmaní prípustnosti dovolania v prejednávanej veci ustálil, že dovolanie smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je, a neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 O.s.p. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodnil dovolací súd aplikáciou ust. § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 243b ods. 4 prvá veta O.s.p.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2003 sp. zn. 7 Co 67/03 ako aj uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo 7. apríla 2003 č.k. 8 C 165/00 – 49a podal na základe podnetu žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky s návrhom obe rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie

založil na výslovnom uvedení dôvodov podľa § 243f ods. 1 písm. a/ (§237 písm. f/) a písm. b/ O.s.p., poukázuc, že bol porušený zákon a ochranu práv a chránených záujmov účastníka konania nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami. Bol toho názoru, že v danom prípade tým, že oba sudy rozhodli o návrhu žalobcu bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody uvedené v § 234 ods. 2 O.s.p., odňali žalobcovi možnosť vyjadriť sa k predloženým novým dôkazom a skutočnostiam. Uviedol, že postupom súdov došlo k porušeniu procesných ustanovení § 1, § 2, § 6, § 115 ods. 1 a § 120 ods. 2, 4 O.s.p. a súd pochybil, keď žalobcom predložený dôkaz - neoverený odpis rozhodnutia č. D 1678/58 odmietol, lebo ho považoval za nevierohodný doklad. Podľa generálneho prokurátora žalobcom navrhnutý nový dôkaz (dedičské rozhodnutie štátneho notárstva sp. zn. D 1678/58) je možno považovať za taký nový dôkaz, ktorého preskúmanie môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej.

Žalobca sa s podaným mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora stotožnil.

Žalovaná žiadala mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) vyhlásil 25. októbra 2005 rozsudok sp. zn. 1 M Cdo 1/2005, ktorým mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že pokiaľ generálny prokurátor Slovenskej republiky v mimoriadnom dovolaní ako dôvod uviedol § 243f ods. 1 písm.a/ O.s.p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., dovolací súd nemôže tieto vady posudzovať znova v rámci mimoriadneho dovolania podaného v tej istej veci generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, pretože dovolací súd už v rámci rozhodovania o dovolaní žalobcu vady uvedené v § 237 O.s.p. skúmal a nezistil a aj z tohto dôvodu odmietol dovolanie žalobcu uznesením z 11. júna 2004 sp. zn. 2 Cdo 71/2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2004. Ďalej uviedol, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Pokiaľ generálny prokurátor uvádzal ako dôvody dovolania to, že okresný súd rozhodoval bez toho, aby nariadil pojednávanie a tým porušil predovšetkým § 115 ods. 1 a § 120 ods. 4 O.s.p., keďže kľúčový dôkaz (podstatný pre rozhodovanie o povolení alebo zamietnutí obnovy) súd odmietol, lebo ho považoval za nevierohodný, najvyšší súd aj na základe svojej doterajšej aplikačnej praxe konštatoval, že ani prípadné nenariadenie pojednávania súdom, ktorý zamietol návrh na obnovu konania, ani

prípadné nenariadenie pojednávania súdom pri prejednaní odvolania smerujúceho proti uzneseniu, ktorým súd zamietol návrh na obnovu konania, ani prípadné neumožnenie prípravy na pojednávanie účastníkovi, ani prípadné porušenie práva účastníka (z objektívneho hľadiska) právne a skutkovo argumentovať k vecnej a procesnej stránke rozhodovanej veci, ani prípadné odopretie práva na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, ani prípadné vylúčenie účastníka z realizácie jeho procesných práv (navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k nim a pod.) majúcich súvis s nesprávnym právnym názorom súdu ohľadne podstatnej skutočnosti, dôležitej pre posúdenie veci, nemožno považovať za iné vady v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Keďže dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. bol najvyšším súdom (v inom konaní) posúdený a dovolacie dôvody podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. neboli naplnené, najvyšší súd mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora smerujúce proti uzneseniam nižších súdov ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 veta pred bodkočiarkou v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Výrok o trovách dovolacieho konania odôvodnil zistením, že žalovaná si náhradu trov tohto konania neuplatnila.

Na základe sťažnosti žalobcu, ktorý namietal porušenie základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) najvyšším súdom, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom z 30. októbra 2007 číslo I. ÚS 335/06 – 55 rozhodol, že 1. postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 M Cdo 1/2005 a jeho rozsudkom z 25. októbra 2005 bolo porušené základné právo žalobcu a/na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s inou vadou v konaní, b/na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nedoručením vyjadrenia vo veci samej protistrane, 2. rozsudok najvyššieho súdu z 25. októbra 2005 sp. zn. 1 M Cdo 1/2005 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, 3. priznal žalobcovi úhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom s povinnosťou výplaty zo strany najvyššieho súdu a 4. sťažnosti žalobcu vo zvyšnej časti nevyhoveli. Ústavný súd v náleze konštatoval, že z hľadiska skúmanej problematiky je podstatné, že podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu, ak došlo v konaní k vadám uvedeným v § 237, ak je konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a napokon, ak rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení

veci. Podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až § 243 c). Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva jednak to, že dovolací súd preskúma rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, ako aj to, že ak nejde o vady uvedené v § 237, dovolací súd neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu zaujíma konštantné stanovisko, podľa ktorého dovolací súd je podľa § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, a to aj z hľadiska jeho obsahového, resp. vecného vymedzenia v podanom dovolaní. Inak povedané, dovolacie dôvody neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu dovolania (napr. 2M Cdo 11/2004, 3 Cdo 172/2004, 3M Cdo 5/2006, 1 Cdo 16/2005, 2 Cdo 227/2004, 3 Cdo 102/2006). Ústavný súd prisvedčil argumentácii najvyššieho súdu v zrušenom rozsudku, podľa ktorej generálny prokurátor v podanom mimoriadnom dovolaní dostatočne nekonkretizoval, ktoré vady v konaní nižších súdov predstavujú vady konania uvedené v § 237 O.s.p. a prečo, a ktoré vady v konaní nižších súdov predstavujú iné vady konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a prečo. Rovnako akceptoval právny názor, podľa ktorého nenariadenie pojednávania pri zamietnutí návrhu na obnovu konania nemožno považovať za inú vadu konania v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Napokon za zodpovedajúce skutočnosti označil, že v mimoriadnom dovolaní nie je výslovne uvedené (napr. odkazom na ust. § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), že sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci. Ústavný súd pri posúdení, či v mimoriadnom dovolaní generálny prokurátor namietal nesprávne právne posúdenie veci (podľa najvyššieho súdu sa tak nestalo, a podľa tvrdenia žalobcu /sťažovateľa/ generálny prokurátor takýto dôvod uplatnil), vyšiel z podstatného obsahu mimoriadneho dovolania, na základe ktorého ustálil, že podľa obsahového, resp. vecného hľadiska generálny prokurátor v podanom mimoriadnom dovolaní uplatnil dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci v zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p. Z podaného mimoriadneho dovolania (str. 4 a 5) vyplýva najprv konštatovanie, že okresný súd v konaní pod sp. zn. 14C 123/92 považoval žalovanú za vecne legitimovanú na základe dedičského rozhodnutia sp. zn. D 338/92, ktorým mala zdediť spoluvlastnícky podiel spornej nehnuteľnosti po svojej právnej predchodkyni. Práve na základe tohto dedičského rozhodnutia bola vyhlásená za neplatnú kúpna zmluva, ktorou mal žalobca nadobudnúť vlastnícke práva. Ďalej generálny prokurátor poukazuje na to, že podľa zistenia žalobcu právna predchodkyňa žalovanej bola v roku 1945 deportovaná do Rakúska ako občianka nemeckej národnosti v zmysle tzv. Benešových dekrétov. Na základe tejto skutočnosti, vychádzajúc aj z písomností

uložených v archívoch a po prešetrení dedičského spisu sp. zn. D 1757/57 žalobca zistil, že dedičské rozhodnutie sp. zn. D 1757/57 nikdy nenadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť. V dôsledku tejto skutočnosti štátne notárstvo nemohlo vydať dedičské rozhodnutie sp. zn. D 338/58 (poznámka najvyššieho súdu: ide v náleze aj v mimoriadnom dovolaní o zjavnú chybu v písaní, keď správna sp. zn. je D 338/92) v prospech žalovanej. Ďalej generálny prokurátor zdôrazňuje, že podľa tvrdenia žalobcu označené súdy nemali k dispozícii dedičské rozhodnutie štátneho notárstva sp. zn. D 1678/58, podľa ktorého sa právna predchodkyňa žalovanej svojho podielu z dedičstva vzdala v prospech ostatných dedičov. Pritom žalobca v odvolaní uviedol, že dedičský spis sp. zn. D 1678/58 sa nachádza v archíve okresného súdu a vydanie kópie z neho mu bolo odmietnuté. Žalobca tiež namietal, že bolo povinnosťou súdu originál spisu vyžiadať a vyhodnotiť, keďže dedičské rozhodnutie sp. zn. D 1678/58 mohlo dokumentovať, že dedičský podiel právnej predchodkyne žalovanej bol pripočítaný pozostalému manželovi. Všetky tieto okolnosti vyhodnotil generálny prokurátor v závere tak, že žalobcom navrhnutý nový dôkaz (dedičské rozhodnutie štátneho notárstva sp. zn. D 1678/58) možno považovať za taký nový dôkaz, ktorého preskúmanie môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Generálny prokurátor jasne vyjadril, že v rozpore s právnym názorom okresného súdu a krajského súdu, ktoré považovali žalobcove dôvody za právne irelevantné, on považuje nový dôkaz označený žalobcom za taký, ktorý môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Vzhľadom na tento záver ústavný súd konštatoval, že bolo povinnosťou najvyššieho súdu zaoberať sa aj tou časťou mimoriadneho dovolania, v ktorom generálny prokurátor obsahovo, resp. vecne vymedzil, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu a krajského súdu. Táto povinnosť najvyššieho súdu vyplýva z ust. § 242 ods. 1 O.s.p. v zmysle jeho konštantného výkladu. Najvyšší súd nepostupoval v intenciách uvedeného ustanovenia, čo malo za následok nesprávny záver o tom, že generálny prokurátor v podanom mimoriadnom dovolaní nenamietal nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom a krajským súdom. V prípade, ak by žalobcom označený nový dôkaz mal byť vyhodnotený tak, že môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej, potom skutočnosť, že okresný súd a krajský súd nepovažovali za potrebné pripojiť dedičský spis sp. zn. D 1678/58, by bolo potrebné považovať za inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.; na takúto inú vadu je dovolací súd povinný prihliadať aj z úradnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.), nie je preto rozhodujúce, či bol tento dovolací dôvod v mimoriadnom dovolaní generálnym prokurátorom uplatnený alebo nie. S poukazom predovšetkým na tieto skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že došlo k porušeniu

základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vo vzťahu k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci v spojení s inou vadou v konaní .

Ústavný súd ďalej uviedol, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (mutatis mutandis I. ÚS 2/05, I. ÚS 100/04). Keďže je nepochybné že vyjadrenie žalovanej datované 12. apríla 2005, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu 18. apríla 2005, nebolo žalobcovi doručené, treba konštatovať, že v tejto súvislosti nebolo možné dovolacie konanie považovať za spravodlivé v zmysle definovaných princípov. Ústavný súd preto dospel k záveru, že došlo k porušeniu základného práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k namietanému nedoručeniu vyjadrenia žalobcovi.

K namietanému neoznámению miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku najvyššieho súdu a jeho nevyhláseniu z 25. októbra 2005 verejne ústavný súd konštatoval, že tvrdenia žalobcu nezodpovedajú obsahu spisu najvyššieho súdu. Čas verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený v súlade so zákonom a rozsudok bol vyhlásený verejne. V tejto časti sťažnosti, keďže nedošlo k porušeniu označených článkov ústavy (čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 142 ods. 3), ústavný súd preto nevyhovel.

K námietke, že najvyšší súd neposkytol žalobcovi ochranu napriek tomu, že okresný súd rozhodol v danej veci bez nariadenia pojednávania, ústavný súd uviedol, že žalobca v podanom dovolaní nenamietal skutočnosť, že okresný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, hoci takáto námietka by zodpovedala ustanoveniu § 237 písm. f/ O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd napriek tomu v zmysle § 242 ods.1 O.s.p. z úradnej moci prieskum existencie niektorej zo skutkových podstát uvedených v § 237 O.s.p. vykonal, avšak dospel k záveru, že žiadna zo skutkových podstát uvedeného ustanovenia nebola naplnená a preto uznesením sp. zn. 2 Cdo 71/2004 z 11. júna 2004 dovolanie žalobcu odmietol. Vo vzťahu k otázke existencie alebo neexistencie niektorej zo skutkových podstát uvedených v § 237 O.s.p. treba toto uznesenie považovať za rozhodnutie vo veci samej. Ak je všeobecný súd v zmysle § 135 ods. 2 O.s.p. povinný

vychádzať z právoplatného rozhodnutia iného orgánu, potom a fortiori je povinný vychádzať z právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý v rámci svojej zákonnej právomoci meritórne riešil rovnakú otázku, i keď na základe návrhu iného subjektu. Zmyslom inštitútu mimoriadneho dovolania nie je preskúmavanie rozhodnutí najvyššieho súdu vydaných v dovolacom konaní. Podľa ustanovenia § 243f ods. 2 písm. c/ O.s.p. mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o dovolaní alebo mimoriadnom dovolaní. Pri akceptovaní právneho názoru žalobcu by bolo fakticky možné opätovne preskúmať meritórne závery najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní v rámci neskoršieho konania o mimoriadnom dovolaní. Pokiaľ žalobca nebol spokojný so závermi uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 71/2004 vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., mohol podať sťažnosť ústavnému súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd nevyhovel ani tejto časti sťažnosti žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O.s.p.) pokračoval v mimoriadnom dovolacom konaní, pričom podľa § 56 ods. 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov riadil sa právnym názorom vysloveným ústavným súdom. V ďalšom postupe v súlade s nálezom ústavného súdu doručil vyjadrenie žalovanej v dovolacom konaní datované 12. apríla 2005, ktoré bolo doručené najvyššiemu súdu 18. apríla 2005, zástupcovi žalobcu (z doručky vyplýva že, k doručeniu tohto vyjadrenia došlo 12. júna 2008). Opätovne bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) prejednal mimoriadne dovolanie podané generálnym prokurátorom v rozsahu prieskumu podľa § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je nedôvodné.

Dovolací súd sa najprv zamerl na dôvody mimoriadneho dovolania, ktorými generálny prokurátor podanie mimoriadneho dovolania odôvodnil a to na tú časť mimoriadneho dovolania, v ktorej obsahovo, resp. vecne vymedzil, v čom má spočívať nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu a krajského súdu zmysle § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako na to upozornil ústavný súd. Generálny prokurátor vyjadril právny názor, že nový dôkaz označený žalobcom (dedičské rozhodnutie sp. zn. D 1678/58) možno považovať za taký dôkaz, ktorý môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej. Podľa mimoriadneho dovolania totiž „uvedené rozhodnutie č. D 1678/58 malo dokumentovať skutočnosť, že Štátne notárstvo v Bratislave dedičský podiel E. po poručiteľke

A. v podiele 1/20 - iny pripočítalo pozostalému manželovi J., ktorého zdedený podiel sa tým zvýšil na 1/10 - inu; v opačnom prípade by podiel E. v tom čase prepadol v prospech štátu“. Išlo tu teda o posúdenie, či tento žalobcom označený nový dôkaz – dedičské rozhodnutie Štátneho notárstva v Bratislave sp. zn. D 1678/58 vydané v dedičskej veci po poručiteľovi J., zomrelom 18. septembra 1958, môže alebo nemôže pre žalobcu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej.

Žalobca návrh na obnovu konania vo veci zrušenia kúpnej zmluvy k nehnuteľnosti vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 123/92 odôvodnil tvrdením, že „žalovaná nemohla byť legitímnou dedičkou na zrušenie kúpnej zmluvy“, keďže jej matka E. sa vzdala v dedičskom konaní dedičstva v prospech tuzemských dedičov a práve v tejto spojitosti poukázal na dedičské rozhodnutie sp.zn. D 1678/58 vydané v dedičskej veci po J., ktorý zomrel 18. septembra 1958.

Právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, pokiaľ môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci (§ 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

Najvyšší súd sa s právnym posúdením generálneho prokurátora, že nový dôkaz označený žalobcom (dedičské rozhodnutie sp. zn. D 1678/58) možno považovať za taký dôkaz, ktorý môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej, nestotožnil.

Vecná legitímácia žalovanej ako podielovej spoluvlastníčky príslušných nehnuteľností na podanie návrhu v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 123/92 nesúvisí s uvedeným uznesením Štátneho notárstva v Bratislave z 22. augusta 1959 sp. zn. D 1678/58 vydaným v dedičskej veci po nebohom J., zomrelom 18. septembra 1958 a nie je týmto rozhodnutím spochybniteľná. V tomto dedičskom konaní - ako to celkom jednoznačne dokladá obsah uznesenia Štátneho notárstva v Bratislave z 22. augusta 1959 sp. zn. D 1678/58, ktorého fotokópia je v spise (č.l.47-48) - sa prejednálo výlučne dedičstvo po nebohom J., pričom pokiaľ ide o dedičský podiel dedičky E. (matky žalovanej) z dedičstva po tomto zomrelom, na základe schválenej dohody dedičov tento podiel prevzali dedičia uvedení v uznesení pod bodmi 4 až 9 (v plnej zhode s týmto zistením je napokon aj obsah zápisnice spísanej v tejto dedičskej veci na Štátnom notárstve v Bratislave 15. júla 1959, ktorý doklad

ako neoverenú kópiu predložil žalobca a je na č.l. 18 spisu). Od tohto dedičského podielu však žalovaná svoju vecnú legitímáciu ako podielová spoluvlastníčka príslušných nehnuteľností na podanie návrhu v právnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 123/92 neodvodzovala (netvrdila, že po svojej matke zdedila dedičský podiel z dedičstva po nebohom J., zomrelom 18. septembra 1958).

.Dedičský podiel E. (právnej predchodkyne žalovanej) po poručiťke A., rod. S., zomrelej 25. júla 1957 nebol predmetom dohody dedičov v dedičskej veci po nebohom J. , zomrelom 18. septembra 1958 (bez zreteľa na to, že ani nemohol byť predmetom takejto dedičskej dohody); v uznesení Štátneho notárstva v Bratislave z 22. augusta 1959 sp. zn. D 1678/58, t.j. v žalobcom označenom novom dôkaze, o ktorom generálny prokurátor tvrdil, že môže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, o tomto podiele nie je žiadna zmienka (vzhľadom na predmet konania, ktorý tvorilo dedičstvo /pozostalosť/ po nebohom J., pre takúto zmienku nebol ani dôvod). Je nutné podotknúť, že to isté (absencia akejkoľvek takejto zmienky) platí aj pre obsah už spomenutej zápisnice spísanej na Štátnom notárstve v Bratislave 15. júla 1959, ktorú ako neoverenú kópiu predložil žalobca.

.Skutočnosť, že v uznesení Štátneho notárstva v Bratislave z 22. augusta 1959 sp. zn. D 1678/58 boli počítacie chyby (konkrétne, že o.i. aj pri predmetných nehnuteľnostiach sa chybné uviedlo, že do dedičstva patria v podiele 1/2-ice a v 1/10-ine zdedenej poručiťkom po A., rod. S., namiesto správneho údaju, že do dedičstva patria v podiele 1/2-ice a v 1/20-ine zdedenej poručiťkom po A., rod. S.), ktoré opravil Obvodný súd Bratislava 2 vydaním opravného uznesenia sp. zn. D 2712/93 z 31. mája 1994 (fotokópia uvedeného uznesenie je na č.l. 46 spisu), na doterajších záveroch nič nemení.

.Vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v rozsahu /podiel/ 1/20 - iny nadobudla žalovaná dedením po svojej matke E., nar. 18. decembra 1910, zomrelej 4. januára 1974, ako to vyplýva z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 2 z 24. marca 1992 sp. zn. D 338/92 (č.l. 43 spisu), ktoré vlastníctvo predtým v rovnakom rozsahu prešlo na matku žalobkyne dedením po jej matke A., rod. S., zomrelej 25. júla 1957, ako to dokladá uznesenie Štátneho notárstva Bratislava z 15. júna 1958 sp. zn. D 1757/57 (č.l. 44-45 spisu).

.Žalobcom ako nový dôkaz, ktorý bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, označené dedičské rozhodnutie sp. zn. D 1678/58, ako už bolo zdôraznené, rieši iba (výlučne) otázku dedičstva po nebohom J.. Týmto rozhodnutím sa preto objektívne nemôže spochybníť vecná legitímácia – spoluvlastnícke právo žalovanej k dotknutým

nehnutelnostiam, ktoré nadobudla dedením po svojej matke a tá ho nadobudla dedením po svojej matke, ako to vyplýva z už uvedených dedičských rozhodnutí – rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 2 z 24. marca 1992 sp. zn. D 338/92 a uznesenia Štátneho notárstva v Bratislave z 15. júna 1958 sp. zn. D 1757/57. Na existenciu a právne účinky uvedených rozhodnutí, ktoré preukazujú spomenutú vecnú legitimáciu žalovanej ako podielovej spoluvlastníčky nehnuteľností, nemá žiaden vplyv (je v tomto sme právne irelevantným) žalobcom označený dôkaz. Takýto dôkaz nie je dôkazom schopným spochybníť vlastnícke právo žalobkyne k predmetným nehnuteľnostiam v rozsahu jej podielu. Ide tu teda o dôkaz, ktorý nemôže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci v zmysle § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

.
Za tohto stavu právneho posúdenia významu (dôkaznej hodnoty) dedičského rozhodnutia Štátneho notárstva v Bratislave sp. zn. D 1678/58 po poručiteľovi J., zomrelom 18. septembra 1958 (a tak zároveň opodstatnenosti námietky generálneho prokurátora založenej na ustanovení § 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), t.j. že tento dôkaz nemôže privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, potom skutočnosť, že okresný súd a krajský súd nepovažovali za potrebné pripojiť dedičský spis sp. zn. D 1678/58, nie je možno považovať za inú vadu konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Ani v rámci skúmania podľa §242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd nezistil, že by konanie nižších súdov bolo postihnuté inou vadou, ktorá by v zmysle § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

.
Len pre úplnosť dovolací súd dodáva, že oba nižšie súdy mali v čase svojho rozhodovania k dispozícii jednotlivé kópie už spomenutých rozhodnutí štátnych notárstiev (porovnaj č.l. 43 – 48 spisu), ktoré doložil do spisu vtedajší zástupca žalovanej JUDr. J. D., a že odvolací súd v závere odôvodnenia svojho uznesenia z 31. októbra 2003 sp. zn. 7 Co 67/03 poukázal v spojitosti s týmito dokladmi na vyvrátenie neodôvodneného tvrdenia žalobcu (avšak bez podrobnejšieho zdôvodnenia - vysvetlenia - takéhoto záveru).

.
Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rámci rozhodnutia o dovolaní žalobcu skúmal a nezistil vady uvedené v § 237 O.s.p. a aj z tohto dôvodu odmietol podané dovolanie, nemôže vady podľa § 237 O.s.p posudzovať znova v rámci mimoriadneho dovolania podaného v tej istej veci generálnym prokurátorom Slovenskej republiky. Dovolací súd pri posudzovaní argumentácie generálneho prokurátora založenej na ustanovení § 243f ods. 1

písm. a/ (§237 písm. f/) O.s.p.) bol preto povinný vychádzať zo svojho právoplatného uznesenia z 11. júna 2004 sp. zn. 2 Cdo 71/2004 (č.l. 96 spisu), ktorým odmietol dovolanie žalobcu, ktoré predchádzalo mimoriadnemu dovolaniu. V tomto právoplatnom rozhodnutí nezistil vadu uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p. Tento záver dovolacieho súdu o neexistencii väd uvedených v § 237 O.s.p. vo svojom dôsledku znamená, že spomenuté uznesenie najvyššieho súdu je treba považovať za rozhodnutie vo veci samej.

Keďže dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. bol už dovolacím súdom (v inom konaní) právoplatne posúdený tak, že existencia väd uvedených v § 237 O.s.p. zistená nebola (čo znamená vylúčenie možnosti opätovného posudzovania väd podľa § 237 O.s.p v rámci mimoriadneho dovolania podaného v tejto veci generálnym prokurátorom), a dovolacie dôvody podľa § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. neboli naplnené, Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora smerujúce proti rozhodnutiu nižších súdov ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 veta pred bodkočiarkou v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej (§ 243i ods. 2, § 243b ods. 4, § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p.) dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo si náhradu neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2008

JUDr. Jana Bajánková v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :